

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy Ph.D. v právní věci žalobce **Ing. J. D.**, zastoupeného Mgr. Václavem Kotkem, advokátem se sídlem v Brně, tř. kpt. Jaroše 9, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem v Brně, Žerotínovo nám. 3/5, v řízení o kasační stížnosti žalobce jako stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 3. 2008, č. j. 57 Ca 57/2007 – 32,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 3. 2008 č. j. 57 Ca 57/2007 – 32 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce jako stěžovatel včasnou kasační stížností napadl shora uvedený rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba domáhající se zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 28. 8. 2007, č. j. 7617/2007/OD. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil jako správné rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních řízení ze dne 28. 3. 2007, č. j. ODSČ-29276-PZ/06CI (dále „rozhodnutí orgánu I. stupně“).

Rozhodnutím orgánu I. stupně byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů a byla mu uložena pokuta ve výši 3750 Kč, zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 3 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč. Přestupku se stěžovatel dopustil tím, že dne 2. 11. 2006 ve 22.55 hod. při řízení motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia, reg. zn. x, v Brně na ulici Baueroва překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou dopravní značkou B20a na 60 km/hod. Hlídkou Městské policie Brno mu byla silničním radarovým rychloměrem AD9C v. č. 06/0022 naměřena rychlost jízdy 90 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/hod. stěžovateli byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 87 km/hod. Svým jednáním stěžovatel porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Vzhledem k tomu, že tento přestupek měl žalobce spáchat v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát, byla mu podle ustanovení § 22 odst. 8 v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 a 2, § 12 odst. 1 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 3750 Kč, splatná do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 3 měsíců. Dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Žalobou ze dne 15. 10. 2007 se stěžovatel u krajského soudu domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného.

Krajský soud žalobu stěžovatele rozsudkem jako nedůvodnou podle § 78 s. ř. s. zamítl, neboť dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného byla vydána v souladu s platnými právními předpisy, přestupek, kterého se žalobce dopustil, byl náležitě zjištěn a věc byla správně právně posouzena.

Rozsudek krajského soudu stěžovatel napadl včasnou kasační stížností z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.).

Nezákonnost rozhodnutí žalovaného (i správního orgánu I. stupně) stěžovatel spatřuje zejména v tom, že v průběhu přestupkového řízení nebylo prokázáno jakou rychlostí jel dne 2. 11. 2006 ve 22.55 hod motorovým vozidlem tov. zn. Škoda Oktavia, reg. zn. x, v Brně na ulici Bauerova 22, protože silniční radarový rychloměr AD9C v. č. 06/0022 nebyl řádně ověřen (kalibrován) dle příslušných ustanovení zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, v platném znění, neboť jeho ověření provedl samotný výrobce tohoto rychloměru, který byl zároveň navrhovatelem a účastníkem správního řízení, ve kterém byl rychloměr ověřen (tedy výrobce ověřovaného měřidla, navrhovatel ověření a správní orgán rozhodující o ověření je jedna a tatáž osoba – společnost RAMET C.H.M. a. s., se sídlem 686 04 Kunovice, Letecká 1110, IČ 256 388 91).

Stěžovatel ve své kasační stížnosti výslovně upozornil na následující skutečnosti :

Dle ustanovení § 16 zákona o metrologii jsou autorizovanými metrologickými středisky subjekty, které Úřad pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví

(dále též „Úřad“) na základě jejich žádosti autorizoval k ověřování stanovených měřidel, přičemž Úřad takovému autorizovanému metrologickému středisku přiděluje úřední značku pro ověření měřidla. V rozhodnutích a osvědčeních je pak autorizované metrologické středisko povinno uvést svůj název a připojit k podpisu otisk razítka autorizovaného metrologického střediska. V daném případě je subjektem, který byl autorizován Úřadem, společnost RAMET C.H.M. a. s., se sídlem Kunovice, Letecká 1110 (ze zákona o metrologii jednoznačně vyplývá, že Úřad autorizuje již existující subjekty a udělením autorizace žádný nový subjekt nevzniká a vznikat nemůže).

Dle ustanovení § 24 zákona o metrologii se na rozhodování podle tohoto zákona vztahují obecné předpisy o správním řízení, přičemž se o ověření stanoveného měřidla namísto správního rozhodnutí vydává ověřovací list. O opravných prostředcích proti rozhodnutím autorizovaných metrologických středisek rozhoduje Úřad.

Dle ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci a k účastníkům řízení takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

Výrobcem předmětného radarového rychloměru je společnost RAMET C.H.M. a. s. a v pořádku není, že o ověření měřidla rozhodovala opět tatáž osoba, která však byla ze zákona (§ 14 odst. 1 správního řádu) vyloučena z takového rozhodování. Stejně tak byly z rozhodování vyloučeny osoby J. H. a S. U., kteří jsou zaměstnanci společnosti RAMET C.H.M. a. s.

S projednávanou věcí souvisí i skutečnost, že o odvolání proti rozhodnutí společnosti RAMET C.H.M. a. s. o ověření rozhoduje Český metrologický institut, což je však v daném případě naprosto iluzorní, protože by si napřed musela dát společnost RAMET C.H.M. a. s. odvolání proti vlastnímu rozhodnutí a nikdo jiný si odvolání podat nemůže, protože nikdo jiný není účastníkem řízení o ověření.

Pokud tedy měla společnost RAMET C.H.M. a. s. jako autorizované metrologické středisko pro ověřování silničních rychloměrů ověřit ve správním řízení silniční radarový rychloměr AD9C v.č. 06/0022, jehož je výrobcem, a vydat správní rozhodnutí ve formě ověřovacího listu, to vše na základě svého vlastního návrhu, jde podle názoru stěžovatele o správní rozhodnutí nejen nezákonné, ale vzhledem k tak zásadní vadě správního řízení i o rozhodnutí nicotné, na které je třeba pohlížet jako by vůbec neexistovalo a v jiném správním řízení k němu nelze jakkoli přihlížet.

Jako další kasační námitku stěžovatel uvádí, že se krajský soud s jeho námitkami vypořádal svérázným způsobem, když nejprve zbytečně na 16 stránkách svého rozhodnutí podrobně cituje z jednotlivých podání soudu učiněných spornými stranami (z žaloby, vyjádření žalobce a dvou vyjádření žalovaného), podrobně konstatuje obsah správního spisu včetně citací ze správních rozhodnutí a cituje příslušná zákonná ustanovení, která při svém rozhodování aplikoval, aby pak ve dvou větách na začátku strany 17 svého rozhodnutí pouze uvedl, že:

- se neztotožňuje s námitkou stěžovatele, pokud jde o silniční radarový rychloměr v tom smyslu, že by nesplňoval náležitosti zákona č. 505/1990 Sb. a
- odkazuje na odůvodnění rozhodnutí jak správního orgánu I. stupně, tak žalovaného, s odůvodněním, že nebude v důsledku hospodárnosti a ekonomiky řízení stanovisko opakovat a konstatuje, že použité měřidlo vyhovělo všem požadavkům zákona.

Dle stěžovatele je nemožné s takovým odůvodněním soudního rozhodnutí polemizovat a z tohoto důvodu stěžovatel odkazuje na své kasační námitky dokazující nezákonnost obou správních rozhodnutí podrobně rozvedené v článcích III., IV. a V. kasační stížnosti, neboť se s nimi krajský soud nevypořádal.

Nezákonnost obou správních rozhodnutí stěžovatel spatřoval také v tom, že ve výroku o sankci chybělo uvedení počtu po sobě jdoucích kalendářních měsíců, během kterých se měl stěžovatel dvakrát dopustit přestupku podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o přestupcích a specifikace „druhého“ jednání (uvedení doby, místa a způsobu), kterým se měl stěžovatel dopustit přestupku podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích během blíže neurčeného počtu kalendářních měsíců po sobě jdoucích.

Stěžovatel konkrétně brojí proti tomu, že se krajský soud nijak nevypořádal s jeho námitkou, že součástí výroku o sankci musela být specifikace onoho druhého jednání uvedením doby, místa a způsobu jeho spáchání.

Stěžovatel považuje rozhodnutí o sankci za nepřezkoumatelné, pokud v něm není uvedeno, že se v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dopustil tohoto přestupku dvakrát, neboť tehdy a tehdy, tam a tam, spáchal přestupek spočívající v tom a v tom, o kterém bylo rozhodnuto tak a tak, s uvedením orgánu, který tak rozhodl.

Zde stěžovatel poukazuje na to, že se jedná o obdobnou situaci, jaká je u trestného činu krádeže podle ustanovení § 247 odst. 1 písm. e) trestního zákona, kdy tohoto trestného činu se dopustí ten, kdo si přisvojí cizí věc tím, že se jí zmocní, a za takový čin byl v posledních třech letech odsouzen nebo potrestán a pokud pak soud odsuzuje pachatele za takový trestný čin, musí ve výroku o vině uvést předchozí odsuzující rozhodnutí i se zákonným pojmenováním trestného činu, popř. i uloženým trestem a časovými údaji o jeho výkonu.

V závěru své kasační stížnosti se stěžovatel domnívá, že krajský soud není oprávněn případnou „drobnou“ písařskou chybu napravovat svými úvahami, že se o chybu zcela zřejmě jedná, neboť toto je ve výlučné pravomoci správního orgánu, který rozhodnutí s chybou vydal.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele uvedl, že silniční radarový rychloměr AD9C, výr. číslo měřicí části 06/0022, byl v době spáchání přestupku

řádně ověřen dle zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii a jako důkaz platnosti kalibrace radarového měřidla byl doložen ověřovací list.

Žalovaný považuje ověřovací list, který fakticky nahrazuje správní rozhodnutí, za závazný, neboť platí presumpce správnosti správního rozhodnutí, tzn. pokud není rozhodnutí zákonným postupem zrušeno, je považováno za správné a závazné.

Žalovaný ve svém vyjádření k námitce stěžovatele, že ve výroku o sankci chybělo uvedení počtu po sobě jdoucích kalendářních měsíců, během kterých se měl žalobce dopustit přestupku a specifikace „druhého jednání“ (uvedení doby, místa a způsobu), uvedl, že náležitosti výroku rozhodnutí o přestupku jsou upraveny v § 77 zákona o přestupcích a zákonodárce nestanovil žádné speciální pravidlo, aby se v případě recidivních jednání dle § 22 odst. 8 zákona o přestupcích přímo do výroku o vině uvedl popis předchozích protiprávních jednání majících tentýž charakter.

Recidiva jednání obviněného se odráží až při úvahách správního orgánu o ukládání sankci. V § 22 zákona o přestupcích nemá recidiva význam z hlediska naplnění skutkové podstaty /odst. 1 písm. f) bod 3/, ale až v rovině právních následků jednání reglementovaných v odst. 8 § 22.

Žalovaný dále rozvádí, že podrobnější přiblížení žalobcova předchozího protiprávního jednání je popsáno v odůvodnění výše sankce správního orgánu I. stupně, kde správní orgán I. stupně uvážil a uvedl jako přitěžující okolnost skutečnost, že obviněný má v období od 3. 8. 2006 do 1. 11. 2006 tři záznamy o přestupcích, což vyplývá z výpisu z evidenční karty řidiče – stěžovatele. Žalovaný konstatuje, že zákonné podmínky pro uložení příslušné sankce byly splněny.

Závěrem svého vyjádření žalovaný uvádí, že jde skutečně o písařskou chybu, když ve výroku o sankci chybělo uvedení počtu po sobě jdoucích kalendářních měsíců, během kterých se měl žalobce dopustit přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích dvakrát a vícekrát. Číslovka dvanáct je však dle žalovaného zřejmá z pokračování téže věty výroku o vině, odkazující na § 22 odst. 8 v souladu s § 11 odst. 1, 2 a § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde je uvedeno, že dle § 22 odst. 8 zákona o přestupcích se pokuta od 2500 Kč do 5000 Kč a zákaz činnosti od jednoho měsíce do 6 měsíců uloží tomu, kdo přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 spáchá v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát.

Žalovaný proto navrhuje, aby byla kasační stížnost stěžovatele zamítnuta.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že projednávaná kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl, v čem konkrétně spatřuje nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení, ani v čem spatřuje vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném

rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, ve smyslu namítaného kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Z obsahu kasační stížnosti je však patrné, že stěžovatel namítá nezákonnost rozhodnutí žalovaného z důvodu, že rozhodnutí správních orgánů jsou založena na měření rychlosti jízdy jeho vozidla silničním radarovým rychloměrem AD9C v. č. 06/0022, který však nebyl zákonným způsobem, z důvodů stěžovatelem tvrzených, ověřen.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel tuto námitku uplatnil již ve své žalobě. Krajský soud se však v odůvodnění svého rozhodnutí k této obsáhlé žalobní námitce vůbec nevyjádřil. Vzhledem k tomu, že se uvedenou žalobní námitkou krajský soud vůbec nezabýval, nemohl ji ani nesprávně právně posoudit. Tím, že se však nevypořádal se všemi žalobními námitkami, je nutno jeho rozhodnutí pokládat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Obdobně se již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44 (zveřejněn pod č. 689/2005 Sb. NSS a na www.nssoud.cz), když uvedl, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby.“

Nejvyšší správní soud na tomto místě pro úplnost dodává, že se nemohl vyjádřit ke kasačním námitkám stěžovatele rozvedeným v člancích III., IV. a V. kasační stížnosti týkající se nezákonnosti rozhodnutí žalovaného z důvodu nezákonnosti či nicotnosti správního rozhodnutí ve formě ověřovacího listu, a to právě z důvodu, že se krajský soud námitkou ohledně nezákonnosti či nicotnosti správního rozhodnutí ve formě ověřovacího listu vzhledem k vadě správního řízení spočívající v rozhodování podjatými osobami vůbec nezabýval. Pochybení krajského soudu tedy nespočívá v nesprávně posouzené právní otázce krajským soudem v předcházejícím řízení, ale v nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů.

Ve své kasační stížnosti stěžovatel dále namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů, a to konkrétně z důvodu, že ve výroku o sankci chybělo uvedení počtu po sobě jdoucích kalendářních měsíců, během kterých se měl stěžovatel dvakrát dopustit přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o přestupcích a specifikace „druhého“ jednání (uvedení doby, místa a způsobu), kterým se měl stěžovatel dopustit přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích během blíže určeného počtu kalendářních měsíců po sobě jdoucích.

Pochybení krajského soudu stěžovatel spatřuje v tom, že se krajský soud nijak nevypořádal s jeho námitkou, že součástí výroku o sankci musela být specifikace druhého jednání uvedením doby, místa a způsobu jeho spáchání.

Výše uvedenou argumentaci stěžovatele lze podle jejího obsahu podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., a to jako tvrzenou nesprávně posouzenou právní otázku nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí o sankci krajským soudem v předcházejícím řízení a dále jako tvrzenou nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu z důvodu, že se tento nevypořádal s námitkou stěžovatele, že součástí výroku o sankci musela být specifikace onoho druhého jednání uvedením doby, místa a způsobu jeho spáchání.

Krajský soud k otázce přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů uvedl následující:

„Podle § 77 zák. č. 200/1990 Sb., výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Soud dospěl k závěru, že náležitosti ust. § 77 zákona o přestupcích rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 28. 3. 2007 splnilo, neboť ve výroku rozhodnutí je popis skutku, který se stal a rovněž označení místa a času spáchání, ve výroku je také druh a výměra sankce.

Pokud žalobce namítá, že ve výrokové části není uvedeno, že žalobce měl stejný přestupek spáchat v období po sobě jdoucích dvanácti kalendářních měsících dvakrát, je sice pravdou, že část výroku zní takto:

Vzhledem k tomu, že tento přestupek spáchal v období po sobě jdoucích kalendářních měsících dvakrát, se mu podle § 22 odst. 8 v souladu s ust. § 11 odst. 1 a 2 a § 12 odst. 1 citovaného zákona ukládá pokuta ve výši 3750 Kč a zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel po dobu tří měsíců.

Z citace ust. § 22 odst. 8 zákona o přestupcích je zcela zřejmé, že pokud nedojde ke spáchání přestupku v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsících dvakrát a vícekrát, je možno uložit za přestupek pouze pokutu (za přestupek, který spáchal žalobce) a nikoliv zákaz činnosti od jednoho měsíce do šesti měsíců.

Protože žalobci byl stanoven i zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu tří měsíců s odkazem na ust. § 22 odst. 8 zákona o přestupcích, který je přímo ve výroku citován, je zcela zřejmé, že šlo o drobnou písařskou chybu, a že žalobci musel být výrok rozhodnutí prvostupňového správního orgánu jasný a zřejmý, když věděl, že stejného přestupku se dopustil již 9. 8. 2006.“

Ohledně tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku z důvodu, že se krajský soud nijak nevypořádal s námitkou stěžovatele, že součástí výroku o sankci musela být specifikace druhého jednání uvedením doby, místa a způsobu jeho spáchání, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že z rozhodnutí krajského soudu je zřejmé, že krajský soud nepovažuje rozhodnutí správního orgánu z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud se zabýval kasační námitkou nesprávného posouzení právní otázky nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí krajským soudem v předcházejícím řízení, neboť závěr krajského soudu ohledně nedůvodnosti stejné žalobní námitky je z napadeného rozsudku patrný.

Stěžovatel považuje rozhodnutí o sankci za nepřezkoumatelné proto, že v něm není uvedeno, že se v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dopustil tohoto přestupku dvakrát, neboť tehdy a tehdy, tam a tam, spáchal přestupek spočívající v tom a v tom, o kterém bylo rozhodnuto tak a tak, s uvedením orgánu, který tak rozhodl.

Nejvyšší správní soud k této kasační námitce uvádí, že zákon o přestupcích výslovně nestanoví, aby se v případě recidivních jednání dle § 22 odst. 8 přímo do výroku o vině uvedl popis předchozích protiprávních jednání majících tentýž charakter.

S ohledem na to, že v projednávané věci je recidiva jednání významná až z hlediska úvah správního orgánu o ukládané sankci a nikoliv již z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku, nepovažuje Nejvyšší správní soud za potřebné přímo ve výroku správního rozhodnutí uvádět předchozí protiprávní jednání stěžovatele. Pro přezkoumatelnost správního rozhodnutí ohledně uložené sankce a její výše je však v projednávané věci nutné, aby bylo z rozhodnutí správního orgánu zřejmé, ke kterému předcházejícímu protiprávnímu jednání stěžovatele správní orgán při rozhodování o uložení sankce a její výše přihlížel.

V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, že z evidenční karty řidiče – obviněného bylo zjištěno, že dne 9. 8. 2006 mu byla pravomocně uložena pokuta ve výši 2500 Kč za překročení rychlosti v obci o výše než 20 km/hod., tedy za přestupek dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f/3 zákona o přestupcích. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je tak jednoznačně patrné k jakému předcházejícímu protiprávnímu jednání stěžovatele správní orgán při ukládání sankce přihlédl.

Nejvyšší správní soud neshledal z tohoto pohledu uvedenou kasační námitku stěžovatele ohledně nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí důvodnou.

Nejvyšší správní soud neshledal správnou ani argumentaci stěžovatele, že se jedná o obdobnou situaci, jaká je u trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. e) trestního zákona, kdy tohoto trestného činu se dopustí ten, kdo si присvojí cizí věc tím, že se jí zmocní, a za takový čin byl v posledních třech letech odsouzen nebo potrestán a pokud soud odsuzuje pachatele za takový trestný čin, musí ve výroku o vině uvést předchozí odsuzující rozhodnutí i se zákonným pojmenováním trestného činu, popř. i uloženým trestem a časovými údaji o jeho výkonu. U trestného činu krádeže podle ustanovení § 247 odst. 1 písm. e) trestního zákona má totiž recidiva význam již z hlediska naplnění skutkové podstaty trestného činu a nikoliv jako v projednávané věci až při úvahách správního orgánu o ukládané sankci.

K argumentaci stěžovatele, že krajský soud není oprávněn případnou „drobnou“ písařskou chybu napravovat svými úvahami, neboť toto je ve výlučné pravomoci správního orgánu, který rozhodnutí s chybou vydal, Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud písařskou chybu svými úvahami nenapravoval, ale podle obsahu odůvodnění napadeného rozsudku pouze toto pochybení správního orgánu neshledal dostatečným pro závěr o nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí. Názor krajského soudu považuje Nejvyšší správní soud za správný, neboť chybějící číslovka dvanáct ve výroku o vině je sice pochybením správního orgánu, které však s ohledem na celkový kontext výrokové věty a výslovné uvedení ustanovení § 22 odst. 8 zákona o přestupcích ve spojení se sankcí v uložené výši není schopno vyvolat nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí z tohoto důvodu.

Navíc v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně na straně 4 je výslovně uvedeno, že dle § 22 odst. 8 zákona o přestupcích, se pokuta od 2500 Kč do 5000 Kč a zákaz činnosti od 1 do 6 měsíců uloží tomu, kdo přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 spáchá v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát.

Stěžovateli tak ze správního rozhodnutí muselo být zcela jasné a zřejmé, že jde o dvanáct po sobě jdoucích měsíců, a že správní orgán při ukládání sankce přihlédl i k protiprávnímu jednání stěžovatele ze dne 9. 8. 2006.

Stěžovatel bez vyvození právních důsledků ve své kasační stížnosti také zmiňuje, že druhé vyjádření žalovaného ze dne 12. 3. 2008 stěžovateli nebylo doručeno. Nejvyšší správní soud z této zmínky stěžovatele z úřední povinnosti také nevyvozuje žádné právní důsledky.

Nejvyšší správní soud závěrem shrnuje, že v posuzované věci shledal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů a tedy důvod pro jeho zrušení podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Proto Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než rozhodnutí krajského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení (§ 110 s. ř. s.). V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti krajský soud rozhodne v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2009

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu